kui Jummalat ja petigi Pühhade luud ja ridehilbud, ja putúkka ja pilpaid, mis Kristusse ristist walletati ollewad, ja monda muudki tühja asja wägga pühhaks, ja arwati neist suurt abbi sawad. Keikis paikus, linnades ja maal, olli munkade ja nunnade kloostrisid leida, kus hea kord meeste- ning naesterahwast surmani sees ellasid, mailmast hopis árralahhutud. Tõõd nemmad seál suurt ei teinud, muud kui laulsid agga, piddasid pitkad palwed, paastusid kangeste, pekśid isseennast witste ja piitsadega, ja prukisid muud seddasuggu wäljaspiddist tenistust ning ellasid kerjamisse ja mu rahwa rummalusse warral. Ei tohtind munkad egga nunnad ka abiellusse heita. Ei olnud ka ühhelgi õppetajal lubba naese wótta; agga segi andis pahhandussele palio maad.

Monni sadda aastat pärrast Kristust hakkas Roma linna üllem piiskop, ehk Paawst, omma pead üllestóstma ja wallitsust keikide piiskoppide ülle keikis paikus enese kätte kiusama, ning jäi ta ka wimaks teiste üllemaks, ja wóttis nenda woimust, et Keisridki, kunningad ja würstid piddiwad temma käsko kuulma ja et julges Wallitsejad aujärje peält árralükkada, ja terwed rigid ehk jured maad ja linnad árrawandumisse alla moista, nenda et keik Jummalatenistust tükkiks aiaks koggoni árrakeeldi, kunni Paawsti wihha said leppitanud. Wimaks hakkas ta koggoni rahha pärrast pattude andeksandmist ja hinge ónnistust wäljapakkuma ja sedda nenda häbbematta kombel, et ka tullewad pattudgi rahhaga sündis ette árralunnastada ja hinged puhhastamisse tullest lahti ja iggawesse rõmopaika palluda. Paawsti julgus olli nenda suur, et ta lennast útles Jummala ja Kristusse assemel siin Ma peál wallitsewad ja enese käes taewawõtmed ollewad.

Et kül aioti monni jummalakartlik ristiinnimenne selle hirmsa seggadusse, ebbausso ja Jummala teotamisse wasto tunnistas, siis nende sanna ei mahtund mitte, waid